

nisteriet har derfor ikke kunnet billige det af Landfogeden og Sorensskriveren fremførte Forslag, ifølge hvilket deels Folkemængden deels dennes Forhold til Jordegodsset skulde tjene som Norm for Fordelingen. Derimod antages det, at Lagthinget, naar det, som foreslaaet, erholder en fuldstændig Forsørgelsesplan fra ethvert Fattigdistrikt, derved vil blive istand til at bedømme, hvor stor Hjælp ethvert Distrikt efter Billighed bør tillægges i Forhold til det Beløb, der haves til Fordeling, hvorved ogsaa de Indvendinger, som af Amtmanden ere fremførte mod det ovennævnte Forslag, og som væsentligen ere hentede fra det Billige i at tage Folkemængde og sammes Forhold til Marketallet som Maalestof ved Fordelingen af Amtsfattiggaskens Indtægter, ville bortfalde.

I Overensstemmelse hermed har man ogsaa meent, at Regnskabsaaret for Fattigvæsenets Bedkommende burde regnes fra 1ste October til 30te September, for at Lagthingets Bestemmelse angaaende Amtsfattiggaskens Bidrag kunde meddeles Commissionerne forinden Fattigvæsenets Begyndelse.

ad § 6.

Medens Lagthinget i det Hele vil kunne bygge sin Afgjørelse paa de Data, som indeholdes i de indsendte Forsørgelsesplaner, har man dog troet til nærmere Veiledning i selve Loven at burde fremhæve paa den ene Side, at der ved Bestemmelsen af Amtsfattiggaskens Bidrag til de enkelte Fattigdistrikter i det Hele, bør tages Hensyn til, saavel de Byrder, disse ville have at udrede, som deres Gyde til at bære samme og paa den anden Side, at Lagthinget maa være berettiget til at foretage de Rettelser i Forsørgelsesplanerne, hvortil det maatte finde Anledning.

ad §§ 7, 8 og 9.

Da de Indtægter, ved Hjælp af hvilke de Fattige hidtil ere blevne forsergede, have vist sig utilstrækkelige, har man ikke troet at kunne undgaae en Rigning paa Beboerne efter de sædvanlige Regler til Erhvervelsen af det Manglende.

ad § 10.

Som ovenfor bemærket vil i hvert Kirkesogn det for samme valgte Medlem af Fattig-

commissionen kunne overtage de Forretninger, som efter Amtmandens Forslag skulde overdrages Fattigforstandere, og hvis Bessaffenhed findes nærmere angivet i Paragraphen.

ad §§ 11, 12 og 13.

De i §§ 11 og 13 givne Regler om Ligningen af Bidrag til Fattigvæsenet stemme i det Hele med de her gjældende Regler med de enkelte Tillæmpninger, som Anvendelsen paa de særøiske Forhold gjøre nødvendige. Det er i § 12 forudsat, at det efter de locale Forhold i paatrængende Tilfælde kan blive fornødent, at Sognepræsten i sin Egenstab som Formand maa træffe visse Foranstaltninger, der maae ansees paatrængende nødvendige, navnlig skaffe en Fattig en øieblikkelig nødvendig Understøttelse, hvorom Commissionen da ved næste Møde maa meddeles Underretning, for at endelig Beslutning derom kan tages. Sognepræsten maa naturligviis være ansvarlig for de saaledes af ham truffne Foranstaltninger, hvilket ogsaa er stemmende med de Regler, som hidtil have været fulgte ifølge Cancelliskrivelse af 17de Marts 1846.

ad § 14.

Amtmanden har i sit Udskift tildeels optaget de efter den danske Lovgivning gjældende Regler om Hjemstedsret, hvad Fattigforsørgelsen angaaer, hvilket imidlertid maatte ansees for saa meget mindre nødvendigt, som de faste Understøttelser skulde uddeles til Trængende overalt paa Øerne, uden Hensyn til, hvor de have Hjemsted. Landfogeden og Sorensskriveren have for meent, at de i Danmark foreskrevne Regler om Betingelserne for Erhvervelserne af Forsørgelsesret, eller i alt Fald de i Forordningen af 8de Januar 1834 §§ 6—7 for Island foreskrevne Bestemmelser ligesvem burde optages i Lovudkastet, da der ikke i de særøiske Forhold er Grund til at afvige herfra. Ministeriet har imidlertid ikke troet, at det vil være fornødent, særligt at udvide den danske Lovgivning om denne Materie til Færøerne, deels fordi det altid vil staae i Lagthingets Magt at lade det Distrikt, som forserger en Fattig, der nærmest kunde betragtes som forsergelsesberettiget i et andet Distrikt, tilflyde en for-